

Full diocesà

25 d'octubre del 2015

p5 – On es pot celebrar una boda canònica?

p7 – Jornades interdiocesanes de catequesi

Càritas proposa

La convocatòria de les eleccions generals per al pròxim 20 de desembre suposa per a Càritas un moment de presència en la vida pública en defensa de la dignitat i l'accés als drets de totes les persones. Com? A través de les propostes polítiques: un decàleg de mínims que els nostres governants, presents i futurs, haurien de tenir en compte de cara a garantir l'accés als drets humans de totes les persones. Aquestes propostes polítiques busquen situar la persona en el centre i garantir els seus drets i la dignitat humana.

1. Signatura de la Carta Social Europea, que garanteix l'accés de tots als drets socials.
2. Garantia d'ingressos mínims contra la pobresa.
3. Garantir l'accés a la salut per a totes les persones.
4. Reforma de la Llei hipotecària i signatura d'un pacte per a l'habitatge.
5. Treball i salari dignes.
6. Aposta per una economia social i solidària en la contractació pública.
7. El permís de residència no pot estar condicionat a tenir un contracte de treball.
8. Garantir els drets humans en els procediments d'expulsió.
9. Complir amb el compromís adquirit amb els objectius del desenvolupament sostenible.
10. Que l'ajuda social al desenvolupament assoleixi almenys el 0,4% en la pròxima legislatura.

«És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!»

Diumenge XXX durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de Jeremies

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

(31,7-9)

Salm responsorial

És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

(Salm 125)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiat l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon.

Tampoc el Crist no s'atribuí a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

(5,1-6)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El

cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuní, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.
(10,46-52)

«Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error...»

Agenda

Lit. hores: Setmana II

26 dilluns

—Sants Llucià i Marcià, màrtirs
—Sant Evarist, màrtir. Papa (97-105)
Romans 8,12-17 / Salm 67 /
Lluc 13,10-17

27 dimarts

—Santa Sabina, màrtir (s.IV)
Romans 8,18-25 / Salm 125 /
Lluc 13,18-21

28 dimecres

—Sant Simó i Sant Judes Tadeu, apòstols
—Sant Alfred, laic (849-899)
Efesis 2,19-22 / Salm 18 /
Lluc 6,12-19

29 dijous

—Sant Narcís, bisbe i màrtir (s.IV)
Romans 8,31b-39 / Salm 108 /
Lluc 13,31-35

30 divendres

—Sant Alfons Rodríguez, religiós (1531-1617)
Romans 9,1-5 / Salm 147 /
Lluc 14,1-6

31 dissabte

—Sant Quintí, màrtir (*287)
Romans 11,1-2a.11-12.25-29 /
Salm 93 / Lluc 14,1.7-11

1 diumenge: Tots Sants / Cicle B

Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 /
1 Joan 3,1-3 / Mateu 5,1-12a

De la foscor a la llum per a ser deixeble

Joan Mir i Tubau, prev.

El cec Bar-timeu és un exemple de persona marginada, d'aquelles que, segons una reeixida expressió que fa servir el papa Francesc, la societat considera com a «rebuigs», «sobrants», aquells que la societat anomenada civilitzada i que s'omple la boca parlant dels drets humans abandona, sense pensar-s'ho gaire, a la «perifèria». Jesús aturant-se davant el cec i cridant-lo, és a dir, estant per ell, compadint-se'n, ens mostra quina ha de ser la nostra actitud davant la «cultura del descartament», davant el clam dels més desheretats.

L'escena ens permet també de posar-nos en la pell de Bar-timeu, és a dir, descobrir la nostra pròpia ceguesa —tot allò que ens aparta de Déu o no ens hi deixa arribar— i la necessitat que tenim de veure-hi. L'important és, com va saber fer Bar-timeu, superar els prejudicis humans, voler sortir, amb tenacitat, d'aquesta ceguesa i reconèixer que sols Jesús ens la pot guarir: «Rabuni —Senyor meu—, feu que hi vegi», demana humilment Bar-timeu. «A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.» Només un cop curats, podrem ser deixebles.

La guarició del cec Bar-timeu és un signe de l'acompliment del que havia anunciat Jeremies: la salvació abastarà, per gràcia de Déu, cecs, coixos... una gentada immensa (lectura primera). Jesús, Fill de Déu, ens diu la lectura segona, és el gran sacerdot per sempre, i, per tant, prega per nosaltres davant de Déu per tal que sapiguem reconèixer on és la Llum veritable.

La imatge

**Crist cura a l'home cec (1308-11).
Duccio di Buoninsegna. National
Gallery (Londres).**

Bar-timeu coneix la pròpia misèria i te notícia de Jesús com a Messies compassiu. Quan Jesús passa, el crida. Jesús li demana què vol. Ell respon: «Mestre, feu que hi vegi.» Jesús li parla de fe i de salvació. Com el cec de Jericó, tenim necessitat de veure-hi. Adrecem-nos a Jesús i manifestem-li el nostre desig de llum. Ell il·luminarà la mirada interior del nostre cor perquè, plens de joia, el seguim pel camí.

El context català per a la nova evangelització

Pla diocesà de pastoral «L'alegria d'evangelitzar»: 2014-2019

A la radiografia de la realitat contemporània, a nivell mundial, s'hi podrien afegir alguns trets particulars de la societat catalana, que ens interroguen i que han estat recollits pels bisbes de Catalunya en el seu document «Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor» (2007). Els esmentem breument:

- La nostra societat es va situant globalment fora de la vida de l'Església i també de la fe en Jesucrist.
- Retocés, en nombre, de la pràctica religiosa i de la fe cristiana.
- El nombre de joves que es declaren catòlics ha baixat, els agnòstics i indiferents augmenten percentualment i molts diuen que mai o gairebé mai no van a missa.
- Nombre significatiu d'infants i joves que no han rebut el sagrament del baptisme.
- Crisi en els comportaments morals, des dels que afecten la vida personal i familiar de les persones, el matrimoni i l'acolliment dels fills i la seva educació, fins als que miren directament a les responsabilitats socials.
- Allunyament cada vegada més radical de la fe i de l'antropologia cristiana.
- Visió immediatista de la vida (com si tot fos possible i exigible ara mateix); pragmatisme (el criteri únic d'elecció és allò que més satisfacció pot donar o que té més acceptació social); consumisme creixent i insaciable; individualisme insolidari, que insensibilitza davant la pobresa, la vellesa,

la malaltia, la soledat); al·lèrgia de molts a contraure compromisos definitius, que afecten el matrimoni i les respostes a la vocació sacerdotal i a la vida consagrada; atemptats a la vida dels no nascuts.

—Violència; fenomen de la drogaddicció; agressivitat entre parelles estables; clima de permissivitat absoluta, relativisme i, de vegades, escarni dels valors transcendents.

Com a contrapunt positiu d'aquestes mancances, els bisbes de Catalunya veuen una florida d'iniciatives solidàries que van creixent en la societat catalana:

- Voluntariat.
- Atenció als marginats.
- Associacionisme en camps diversos.
- Adopcions d'infants, sovint procedents del tercer món.
- Participació ciutadana en campanyes puntuals a favor de les víctimes dels grans desastres climàtics o tel·lúrics, en les manifestacions a favor de la pau, en les maratons televisives de cada any per a l'erradicació de determinades malalties.
- Treball desinteressat de les ONGs.
- Laïcitat o aconfessionalitat de l'Estat.

Tant de bo, subratllen els bisbes, que el que identifiqués decididament Catalunya fos «la solidaritat veritable amb totes les persones, per damunt de les diferències de procedència, d'ideologia, de llengua, ja que tots som igualment fills de Déu» (cf. núms. 3-7).

La normativa canònica sobre el lloc de celebració de les núpcies

Redacció

De ja fa temps, la qüestió de la celebració del sagrament del matrimoni fora de la parròquia o fora dels llocs de culte ha suscitat no pocs motius de preocupació –i fins i tot de conflicte– entre rectors i fidels que demanen per a casar-se. En aquest sentit, el bisbe Romà ha signat un decret en el qual es recullen les principals normatives respecte a aquest tema, que esperem ajudi no sols a evitar conflictes innecessaris i a resoldre possibles situacions de dubte que es puguin produir. El decret diu:

Es disposa que el sagrament del matrimoni sigui celebrat

sempre a l'interior de les esglésies parroquials o altres esglésies, oratoris i ermites, santuaris o capelles on hi hagi culte, i mai fora de lloc sagrat.

No està autoritzada la celebració a les esglésies dels monestirs de vida contemplativa.

En el cas de capelles privades, només s'atendran les peticions que respectin els termes de la llicència atorgada en el seu moment per l'Ordinari.

En cas de dubte convé que es resolgui tot adreçant una sol·licitud expressa d'autorització al bisbat.

Exposició al Museu: Viatjar a l'edat mitjana

L'edat mitjana va ser una època sedentària? Com eren els viatges en l'edat mitjana? On es viatjava? Qui ho feia? Per quins motius?

L'exposició «Viatjar a l'edat mitjana» al Museu Episcopal de Vic (oberta fins al 14 de febrer) respon a totes aquestes preguntes mitjançant un centenar d'obres d'art procedents de diversos museus, de Catalunya i d'altres llocs d'Europa, que de manera directa –a través d'objectes per al viatge o testimonis de viatges reals i documentats– o indirecta –en forma de representacions– permeten explicar com era la realitat del viatge en l'edat mitjana en diferents aspectes, des d'una perspectiva europea i mediterrània. L'exposició mostra elements essencials de l'activitat viatgera medieval, tant en el seu vessant simbòlic i ideològic com en el de la seva realitat física. Després de tractar el concepte mateix de viatge que tenia la societat cristiana de l'Europa occidental, s'enfoca el viatge en un sentit material: els mitjans de transport, els sistemes de representació del món, etc.

El celibat cristià i el cas de Krzysztof Charamsa

Josep Miró i Ardèvol

El celibat és cristià i no solament catòlic. Forma part de la seva tradició, encara que sigui l'Església Catòlica qui ho ha assumit per a tots els seus homes i dones consagrats, sacerdots, religiosos i religioses, i també laics que practiquen aquesta opció. Però els cèlibes s'estenen per l'ortodòxia i les religions cristianes orientals, en els seus monjos i bisbes, si bé és opcional per al clergat. Solament en les Esglésies reformades, molt més tardanes, en les quals no existeix el sacerdoci, excepte en la Comunió Anglicana, no és així.

El celibat, en el seu sentit de lliurament integral de la vida a Déu, no és una barrera per a la vocacions. A Europa i en les confessions religioses on no regeix tal pràctica no tenen pas millors resultats que el catolicisme llatí, tot al contrari (...).

En tot cas, el que cal demandar és més coherència amb els vincles lliurement contrets i no arranjaments a mesura, fruit de la permanent temptació humana d'autojustificar les pròpies limitacions, carregant la culpa sobre l'altre, «l'Església i les seves normes», confonent així vincle lliurement contret amb llei imposada.

I aquest és el cas del sacerdot Krzysztof Charamsa, que no solament és incapaç de complir el compromís assumit, sinó que intenta justificar-ho amb una exhibició oportunista i que evangèlicament escandalitza els petits. Ho és perquè fa anys que viu en un engany, envers si mateix i el seu compromís sacerdotal, i traïent els altres. Un home, sacerdot o

no, deu fidelitat al seu compromís, honestat i respecte a la comunitat de confiança de la qual forma part. Quan no ho fa i a més en fa ostentació, es converteix en una persona indigna. Qualsevol pot canviar les seves creences o considerar que no pot complir els seus compromisos. Llavors ha de dir-ho honestament i viure la nova vida que ha triat, amb sinceritat i sense exhibicionisme, sense muntar numerets mediàtics i sense esperar treure rendes de tot això. Perquè la decisió de Charamsa ara i la forma de dur-la a terme s'escau precisament és ara, just abans del Sínode, quan el camí triat li garanteix la seva situació econòmica fora de l'Església. En cas de no ser així, la hipocresia hauria continuat.

La qüestió fonamental no és que sigui homosexual —que no importaria si fos un sacerdot cèlibe com els altres—. La seva infidelitat i poca honradesa moral, fins i tot professional, sorgeix de la ruptura conscient i sistemàtica del seu compromís, i és igual que la seva parella sigui home o dona.

El cas Charamsa

Monsenyor Charamsa va aparèixer a Catalunya Ràdio com l'únic oficial vaticà que defensava el procés sobirania català, afirmant que la Santa Seu reconeixeria el nou Estat català. Poc després i abans de començar el Sínode, Charamsa es declarava homosexual i amb parella catalana. La Santa Seu l'ha retirat de tots els seus encàrrecs.

L'article

Cant a la llibertat. Desmond Tutu.

Carles Riera, prev.

Llegint el llibre *Déu té un somni. Una visió d'esperança per al nostre temps*, de l'arquebisbe anglicà Desmond Tutu, arribes a la conclusió que es tracta, alt per alt, d'un cant a la llibertat i d'un assaig sobre l'alegria.

Aquest pacifista de renom internacional (Premi Nobel de la Pau 1984 i Premi Internacional Catalunya 2014, entre altres nombrosíssims guardons) ha escrit un relat que tot ell pivota sobre el tema de la Transfiguració: la Creu, instrument de mort, és per als cristians font de vida eterna.

Tutu afirma que Déu va córrer un gran risc creant els éssers humans. Lliures. Hem estat creats per a ser lliures i tota forma d'opressió, a la curta o a la llarga, fracassarà. La nostra llibertat no ve de cap ésser humà, sinó que ve de Déu. Es tracta d'un dret inalienable. La llibertat és part de la naturalesa humana.

L'ideal de tota societat, diu Tutu, ha de ser que els seus membres gaudeixin de plena llibertat i que no infringeixin la llibertat dels altres. Hem estat creats amb el dret d'associar-nos amb qui volem, amb el dret d'escollir qui volem que ens governi. De manera semblant a com les plantes tendeixen naturalment cap a la llum, la persona humana ha estat creada naturalment per a la llibertat.

L'ideal de tota societat és que els seus membres gaudeixin de la plena llibertat i que no infringeixin la llibertat dels altres

Ho diu un home que va viure l'*apartheid* (o sistema de segregació racial a Sud-àfrica) en primera persona, al costat de Nelson Mandela.

Déu creu en nosaltres, els humans, per a dur a terme el seu somni de «transfigurar» el món, de canviar l'odi per l'amor, la falta pel perdó, etc. Déu vol que siguem agents de transfiguració.

Creure en ell és un acte de llibertat. A un presumptuós físic que havia assajat totes les raons del seu ateisme i que conclouia «per tant, no crec en Déu», un senzill i rústic capellà li replicà: «Oh, no et preocupis: Déu sí que creu en tu!» Déu creu en l'ésser humà i espera que col·labori en la seva obra transformadora. És la gran paradoxa: l'Ésser infinit realitzant-se en la finitud, en l'home i la dona finits, limitats. D'on neix, però, el desig humà pel que es diví, per l'infinit. Desmond Tutu és un home ple d'alegria. Sovint la gent li pregunta d'on li vénen aquesta alegria i les seves ganes de viure. Ell respon honestament que la font de la joia prové de la seva vida espiritual i, específicament, de les estones de quietud, de silenci, de pregària.

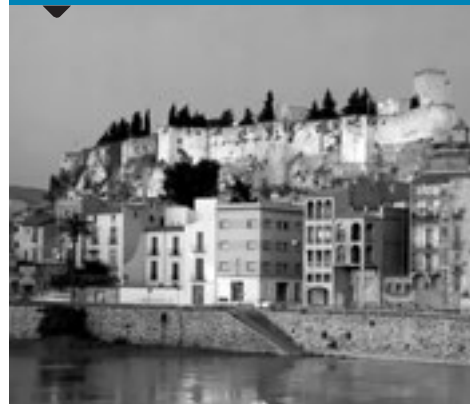
Per això pot mirar el món amb un somriure. Se'l mira amb els ulls del cor, els quals no es fixen en les aparences de les coses sinó en la seva essència.

Agenda

Jornades de catequesi a Tortosa

13, 14 i 15 de novembre

VIII Jornades Interdiocesanes per a catequistes.

Tortosa 13, 14, 15 novembre.

Enguany es podrà triar entre 12 cursos catequètics per participar-ne només en un.

Els cursos van destinats a catequesi d'infants (narrar l'Escriptura; participació infants i famílies en l'Eucaristia; celebracions de l'itinerari catequètic, els valors i virtuts morals i amb els pares més que reunions), d'adolescents (el nou projecte de Catecisme 'Testimonis del Senyor') i d'adults (realitats i perspectives, catecumenat i confirmació).

També enguany s'oferirà un espai per a catequistes joves amb una dinàmica i estil propi (fins a 25 anys).

Per a més informació o inscripcions: Telèfon: 93 3173983 / Correu: secretaria@sicb.e.telefonica.net

«Jesús, el Señor, Jutge clement»

Reforma del procés de declaració de nul·litat matrimonial

Romà Casanova, bisbe de Vic

El papa Francesc va fent el seu camí de servidor dels homes amb els seus ensenyaments i les seves obres. Tot el que fa testimonia el seu desig de sortir a trobar-se amb les persones per portar-los la bona nova de l'Amor misericordiós de Déu. En aquesta mateixa línia ha escrit una carta apostòlica per reformar el procés canònic de declaració de nul·litat del matrimoni.

La raó d'aquesta reforma és la vetlla de l'Església i, en ella, dels seus pastors per la salvació de les ànimes. No es canvia la doctrina de la indissolubilitat del sagrat vincle del matrimoni, que resta, com no pot ser de cap altra manera, inalterable, sinó que es reformen algunes normes del procés judicial que discerneix si hi ha hagut matrimoni. En el procés, tant abans com ara, en el cas que es vegi amb certesa moral que no hi ha hagut mai matrimoni vàlid es declara la nul·litat d'aquest. Com que en l'Església hi ha persones que viuen amb el cor oprimint molt de temps esperant l'aclariment del seu estat, la reforma del papa Francesc va encaminada a fer que hi hagi processos més ràpids i més accessibles per a tots els qui ho demanen d'una manera fonamentada i clara.

Hi ha algunes novetats jurídiques referents als procediments que pertocuen directament als membres dels tri-

bunals eclesiàstics de les diòcesis. Altres, però, és bo que tots les puguem tenir presents. Una de les novetats més significatives és que el bisbe diocesà ha de viure la «conversió» pastoral que ens demana el Sant Pare, exercint ell directament el seu servei de jutge entre els fidels que li són encomanats. Al bisbe diocesà li pertoca el procés matrimonial abreujat, que s'aplicarà als casos en què la nul·litat es fonamenti en arguments particularment evidents.

Fins ara, tots els processos matrimonials requerien dues sentències, la del tribunal de la diòcesi i la del tribunal metropolità. Des d'aquesta reforma serà suficient la sentència diocesana. Restant sempre, però, el dret a apel·lació tant de les parts com de les instàncies de defensa del dret de la diòcesi.

Dins les regles que acompanyen els canons reformats apareix ben clarament la sol·licitud pastoral de l'Església pels seus fills. Per exemple, el bisbe ha de seguir amb afany apostòlic els cònjuges separats o divorciats que per la seva condició de vida han abandonat la pràctica religiosa, apropant-se a ells, que es consideren separats de l'Església. També es demana que hi hagi en totes les diòcesis una realitat pastoral que ajudi els qui volen refer la seva vida matrimonial, ajudant-los a discernir quin camí emprendre, així com també el de la presentació del seu cas al tribunal eclesiàstic.

